

Arrest

nr. 66 199 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MANESSE, die loco advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 17 maart 2011, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 30 mei 2011, aangetekend verstuurd op dezelfde dag.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Ratish i Ulet behorend tot de gemeente Decan, Kosovo. Vooreerst verklaarde u in Kosovo in een grondgeschil verwickeld te zijn met uw buurman H. S.. Ten tijde van de oorlog werd jullie een stuk grond ontnomen door de Serviërs en aan H. S. gegeven. H.S. bewerkt deze grond niet maar weigert hem ook aan jullie terug te geven. Het betreft een stuk grond van 9,5 hectare. Zelf houden jullie nog 25 are over. U verklaarde reeds verschillende malen samen met uw moeder naar de dorpsoudsten te zijn gegaan om te bemiddelen. Dit echter zonder resultaten. Hoewel jullie over

eigendomsdocumenten beschikken, die hebben neergelegd bij het kadaster en naar de politie zijn gestapt, bleef ook dit allemaal zonder resultaat. Daarnaast verklaarde u ook Kosovo te hebben verlaten naar aanleiding van bedreigingen die u ontving van verschillende Albanezen. U werkte in een casino te Decan dat werd uitgebaat door de heer F. L.. Toen in november 2010 een belangrijk Kosovaars zakenman, A. M., werd gekidnapt werd u baas hiervan in verdenking gesteld en opgesloten. Na 4 maanden in de gevangenis te hebben gezeten werd u baas als enige van de verdachten opnieuw vrijgelaten. Gedurende de periode dat u baas in de gevangenis zat werd u bedreigd. U vermoedde dat de personen handlangers waren van de gekidnapte zakenman A. M.. Zij beschuldigden u van samenwerking met de kidnappers, stelden dat u wist wie de kidnappers waren en zeiden dat u niet meer naar het casino mocht komen. Toen zij u nogmaals in het casino aantroffen zeiden ze dat u Kosovo moest verlaten of dat ze u zouden doden. Na deze laatste bedreiging besloot u Kosovo te verlaten. U verliet Kosovo op 15 maart 2011 en kwam in België aan op 17 maart 2011. Diezelfde dag nog vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboortebrief, uitgereikt op 25 maart 2011 en uw paspoort uitgereikt op 24 september 2008 neer.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- inzake het grondgeschil tussen verzoeker en zijn buurman H. S. dient erop gewezen te worden dat verzoeker geen enkel element aanbrengt waaruit kan worden besloten dat het door hem beschreven probleem niet louter gemeenrechtelijk van aard is zodat er geen enkele band is met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag en hij daarnaast niet aannemelijk heeft gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;
- uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat inzake eigendomsrechten en conflicten de Kosovaarse autoriteiten in 2006 een speciaal agentschap hiertoe hebben opgericht, zijnde het Kosovo Property Agency (KPA) die naast uitspraken over huizen ook onderzoeken kan voeren naar en uitspraken doen over conflicten aangaande;
- verzoeker brengt geen enkel element aan waaruit kan worden besloten dat de door hem beschreven bedreigingen door de Albanezen voor zijn vermeende betrokkenheid in de ontvoering van A. M. niet louter gemeenrechtelijk van aard zijn;
- verzoeker heeft geen afdoende verklaring voor zijn nalaten om naar aanleiding van zijn problemen bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten klacht in te dienen;
- anno 2011 worden in Kosovo redelijke maatregelen getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie en preciseert dat hem voorafgaand aan het gehoor van 28 april 2011 geen enkele inzage werd verleend in het administratief dossier noch in enig advies van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker meent dat het niet is omdat hij gehoord werd op 28 april 2011 dat er aan de hoorplicht werd voldaan. Uit de aangehaalde rechtspraak en rechtsleer blijkt volgens verzoeker dat aan de administratie de plicht wordt opgelegd om de betrokkene, voorafgaand aan de terechtzitting, de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken en dus kennis moeten krijgen van die elementen die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de bestreden beslissing kunnen vormen en teruggevonden (kunnen) worden in het advies voorafgaand aan de hoorzitting. De bestreden beslissing dient immers te worden beschouwd als een beslissing die de betrokkene aanmerkelijk kan raken in zijn belangen. Inzage door de raadsman van verzoeker vond enkel plaats na de kennisname van de bestreden beslissing met het oog op instellen van een mogelijk beroep. Verzoeker acht om dezelfde redenen het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het horen van verzoeker kon slechts dienstig gebeuren indien deze voorafgaand inzage had gehad in het administratief dossier.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker verwijt de bestreden beslissing geen specifieke argumentatie te hebben ontwikkeld ten aanzien van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De loutere toepassing van de vreemdelingenwetgeving inzake de beoordeling van een asioldossier kan bezwaarlijk worden beschouwd als een maatregel die gegrond is op het persoonlijk gedrag van de asielzoeker. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat de verzoekende partijen werden gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken ter invulling van de vragenlijst en op het Commissariaat-generaal. Derhalve hebben zij de kans gehad hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Er bestaat daarenboven evenmin een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat de verzoekende partijen niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen laten gelden met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615).

De stukken met betrekking tot de door verwerende partij gebruikte informatiebronnen bevinden zich in het administratief dossier en de verzoekende partijen hadden, gebruik makend van hun inzagerecht de mogelijkheid kennis te nemen van de inhoud van deze informatie. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). Bovendien moet er in deze context op worden gewezen dat de Raad in casu oordeelt over het beroep met volheid van rechtsmacht, en dat het beroep een devolutieve werking heeft. Derhalve komt het aan de verzoekende partijen toe om in het kader van deze beroepsprocedure hun rechten op nuttige wijze ten volle te laten gelden.

De verzoekende partijen wijzen voorts nog op de artikelen 32 van de Grondwet en 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, zonder evenwel aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen heeft geschonden. Immers uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partijen, nadat zij dat hadden gevraagd, geen toegang hebben verkregen tot het administratief dossier en uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoekende partijen schriftelijke inzage van het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben gevraagd voorafgaand aan de gehoren. Waar de verzoekende partijen nog stellen dat zij geen enkele inzage hebben gekregen in het dossier van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze Dienst, stelt de Raad vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen advies verleent aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake een asielaanvraag vermits de commissaris-generaal en zijn adjuncten geheel onafhankelijk zijn bij het nemen van hun beslissingen en het uitbrengen van hun adviezen, zoals uitdrukkelijk wordt bepaald in artikel 57/2 van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitevinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 april 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Albanees machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman.

2.3. De asielaanvraag van verzoeker werd door de bestreden beslissing afgewezen op grond van de vaststelling dat (i) wat betreft het grondgeskil met buurman H.S. alsook inzake verzoekers verklaarde problemen met de Albanezen die hem bedreigden voor zijn vermeende betrokkenheid in de ontvoering van A.M. verzoeker geen enkel element bijbrengt waaruit kan worden besloten dat de door hem

beschreven problemen niet louter gemeenrechtelijk van aard zijn waardoor er geen enkel verband kan worden vastgesteld met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag, (ii) in verband met het mogelijke bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade erop gewezen dient te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend nadat de asielzoeker alle mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te verkrijgen in eigen land en verzoeker niet aantoonbaar is dat hij niet in aanmerking komt voor nationale bescherming en (iii) uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat wanneer de Kosovaarse Politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt zodat er anno 2011 wel degelijk redelijke maatregelen worden genomen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op geen enkele wijze betwist of weerlegt zodat deze onverminderd overeind blijven en de Raad ze tot de zijne neemt.

2.4. Verzoekende partij kan ten slotte niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing geen specifieke argumentatie heeft ontwikkeld met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing bepaalde immers dat: *“Bovendien dient te worden gesteld dat u het niet aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te lopen. Uw buurman dreigde u enkel iets aan te doen indien u de betwiste grond zou bewerken (CGVS, p. 13) en u gaf zelf aan geen problemen van die aard met hem te willen en vroeg daarom hulp aan de dorpsoudsten en de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 4, 12-13). Daarenboven vertelde u zelf dat het Kadaster reeds tot het besluit was gekomen dat de grond jullie toebehoorde (CGVS, p. 13). Volgens uw verklaringen hebben de Kosovaarse autoriteiten tot op heden nagelaten deze beslissing van het kadaster af te dwingen, toch gaf u ook aan dat zij uw buurman duidelijk maakten dat ze hem gingen aanhouden indien hij de beslissing niet volgde (CGVS, p. 13). Het feit dat uw buurman op heden nog niet werd aangehouden wijst er echter niet op dat u met deze zaak niet terecht kan bij de Kosovaarse autoriteiten. Integendeel, u gaf zelf aan dat de zaak werd opgevolgd door de autoriteiten (CGVS, pp. 12-13). (...)Voor wat betreft uw verklaarde problemen met de Albanezen die u bedreigden voor uw vermeende betrokkenheid in de ontvoering van Azem Morina dient eveneens te worden gesteld dat u geen enkel element aanbrengt waaruit kan worden besloten dat het door u beschreven probleem niet louter gemeenrechtelijk van aard is. In verband met het mogelijke bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Hierbij kan erop gewezen worden dat u verklaarde zelf nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 9). Naar aanleiding van het incident met de Albanezen die u bedreigden voor uw vermeende betrokkenheid in de ontvoering van Azem Morina heeft u nagelaten klacht in te dienen (CGVS, pp. 11 -12). Als reden daarvoor vermeldt u het feit dat de politie altijd zijn tijd neemt om alles te onderzoeken en dat u vreesde tegen dan al vermoord te worden (CGVS, p. 11). Dit is evenwel geen afdoende verklaring voor uw nalaten om naar aanleiding van uw problemen bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten klacht in te dienen.”*

De bestreden beslissing motiveerde aldus op uitvoerige wijze waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER